

“ NHỮNG ĐIỀU CẦN VÀ NÊN LÀM...! ”

Ghi chú: Theo lời kêu gọi của quý Trưởng muốn thực hiện một tập Kỷ Yếu nhân dịp 80 năm HDVN của khoảng 2 năm trước đây và một trong hai chủ đề mà quý Trưởng gợi ý là: ..“Những điều cần và nên làm của HDVN tại hải ngoại”.

Gà tôi luôn bị chủ đề trên ... ám ảnh và dù tự biết mình không đủ tư cách “(múa mỗ) lạm bàn, nhất là sự hiểu biết lại thật giới hạn!”, nhưng vẫn không thể không nghĩ đến cho nên những suy tư “lắm cảm” tiếp theo đây cũng chỉ là ...giải tỏa sự ám ảnh nêu trên. Không biết có chia sẻ chi được cùng ACE !?

“LẮM CẢM THỨ NHẤT”: TIẾNG VIỆT!

Hình ảnh các đêm văn nghệ ở trại Thăng Tiến (TT) 9 mà Gà lôi tôi thích thú nhất, đó là các em nói tiếng Việt! Những ACE đã tham dự trại, hay đã xem qua DVD mà Ban Tổ chức TT9 phát hành, hy vọng sẽ đồng ý về điểm này. Thật khó lòng quên các Âu - Thiếu trong vở kịch nhắc nhau đừng quên nguồn gốc, hãy nói, tập nói (và viết) tiếng Việt! Các em đã hát, đã hò... , khiến người nghe thật cảm xúc. Còn nữa, những lời dẫn giải với sự diễn tả khi thì cao giọng, lúc nhẹ nhàng lưu loát của em nữ xướng ngôn trong lứa tuổi Thanh, Tráng làm chúng ta tin tưởng rằng, tiếng Việt không dễ nhanh chóng mai một như có người lo ngại!

Trưởng Đỗ hữu Phước, Nai chín chắn, nguyên Chi Nhánh Trưởng CN-Đức, đã di dân sang Mỹ đoàn tụ cùng (đại) gia đình, hiện ở Cali., trong một dịp về Đức thăm, đã kể lại một chuyện mà Gà lôi tôi không quên, dù chuyện kể cũng đã hơn mười mấy năm rồi. Đại ý câu chuyện là một Phụ huynh đã nói, nếu họ muốn con họ nói tiếng Mỹ thì đã không cho con đi sinh hoạt với HDVN. Họ hy vọng nhờ sinh hoạt với HDVN mà con họ không quên tiếng Việt!

Cho đến hôm nay tôi vẫn không quên lời Nai thuật lại và thật khâm phục vị Phụ huynh..

Tự nhận mình là một Đơn vị nằm trong tổ chức HDTU'-HDVN mà không nói được tiếng Việt chẳng phải là “khó coi” lắm hay sao? Nếu lý do các em .. không hiểu tiếng Việt thì bước đầu thành lập Đơn vị, cố gắng trong sinh hoạt có thể dùng 20% tiếng Việt và 80% tiếng Bản xứ. Dần dần theo thời gian (thâm niên), tiếng Việt tăng dần đến 75 – 80% và tiếng Bản xứ khoảng 20%..v..v.. như vậy “dễ coi” hơn chẳng? Không ai bắt buộc chúng ta, vì vậy nếu “không thích hay không muốn (bất cứ vì lý do nào) nói tiếng Việt” thì chắc là suy xét lại vấn đề nên hay không (hoặc chưa... vội) gia nhập vào HDTU'-HDVN ! Các Đơn vị trong cùng tổ chức này vốn không

riêng một quốc gia nào cho nên chỉ “nhờ vào tiếng Việt” mà hiểu được nhau. Vả chăng đó cũng là mục đích, tôn chỉ đề ra ở hội nghị Costa Mesa 1983. Chính bản thân Trưởng phải “tự nhắc nhở, khắc khe với mình” trong khi hướng dẫn các em. Trưởng không làm gương thì không thể trách các em được! Dĩ nhiên những Đơn vị tự coi mình là Đơn vị Bản xứ gốc Việt, không trực thuộc HĐTU-HĐVN, thì không nên bàn đến!

Chúng ta thường ca ngợi người Do Thái cả ngàn năm phải sống rải rác khắp nơi, vậy mà ngôn ngữ và chữ viết của họ vẫn không mai một. Còn chúng ta, phải chăng “không yêu, không cảm thấm tiếng Mẹ” chút nào so với người Do Thái?

Khi tất cả các HDS chúng ta sẽ “ không phải nhờ đến ” ngôn ngữ xứ Người mới hiểu nhau và như vậy cũng sẽ không làm Phụ huynh thất vọng khi đưa con em đến với Đơn vị HĐVN dù trên phương diện hành chánh Đơn vị chúng ta lệ thuộc HĐ Bản xứ, được như vậy mới “ xứng danh là HĐVN ” !

“LÂM CẨM THỨ HAI”: ÁY NÁY - MẶC CẢM ?

Hội Hướng Đạo Việt Nam (HĐVN), Nam và Nữ, cho đến cuối Tháng Tư 1975 đã bị “bức tử!”. Trong những giai đoạn khó khăn xa xưa, HĐVN cũng đã từng ngưng hoạt động, nhưng là tự ý tạm ngưng.

Những Trưởng, những HĐ Sinh đã cùng nhau gắn bó với PT, gắn bó với Đơn vị, với Đạo, với Châu... thay nhau cố gắng phục hoạt PT tùy theo hoàn cảnh. Ai cũng luôn nghĩ mình là “hậu duệ” của HĐVN!

Trong nước, vì bị “bức tử, khai trừ” cho nên những Anh Chị Em (ACE) nặng lòng với PT đã luôn tìm cơ hội, sau những năm đầu ...đằng đằng sát khí, liên lạc, hú gọi nhau “giữ (và chuyển) lửa”. Cùng khích động lẫn nhau và (thật) can đảm tìm lại “hình ảnh xưa” qua “sinh hoạt chui” với nhiều rủi ít may, có phải vì không ngoài mục đích: chúng ta không thể tiếp tay “ bức tử PT ”?

Cao cả thay, khâm phục thay trước chân tình trong sáng và ý chí kiên cường của ACE....

Được biết, từ những năm cuối thế kỷ 20 đến nay, ACE đã không phải “lén lút sinh hoạt chui” mặc dù vẫn chưa chính thức được sinh hoạt hợp lệ. Trong khoảng thời gian này, “người (HDS) xưa” cũng đã già hay.. gần già! May thay ACE trẻ tự nguyện đứng vào hàng ngũ, gánh vác trọng trách nuôi dưỡng ngọn lửa, không để bị thổi tắt.

Sách, Báo và các trang Web liên quan đến HĐ cũng lần lượt xuất hiện dưới hình thức “lưu hành nội bộ”, vừa “ôn chuyện ngày qua vừa giới thiệu...ngày nay!”.

Đa phần sách báo nói đến hay trích đăng lại văn thư ông Hồ gửi ngày 31.5.1946 “vui lòng” nhận làm ” Danh Dự Chủ Tịch ” của Hội HĐVN lúc bấy giờ, như “một lá bùa hộ mạng hay là giả đại qua ải” để đạt được điều mong muốn?

Bởi từ khoảng cuối 1954 đến hết 1975 và sau đó, miền Bắc không thấy bóng dáng một HDS nào cả! Rồi từ... tháng Tư đen 1975, tài sản Hội HĐVN (trong Nam) bị tịch thu, Trương và HDS Nam Nữ toi tả tán nát bốn phương, có người bị dọa đưa cải tạo!....

Ôi ông “ Danh Dự Chủ Tịch Hội HĐVN ” ở đâu và giúp gì cho HĐ hay đã..” giết HĐ” từ lâu?

Nơi hải ngoại, sau những cố gắng, hy sinh của nhiều Trương và ACE trong các điều kiện cũng không dễ, cuối cùng tất cả đã thật vui mừng, cùng đứng chung với nhau dưới “mái nhà Hội Đồng Trung Ương - HĐVN” trên tinh thần tự nguyện.

ACE từ Âu, Mỹ, Úc châu đã nắm tay nhau “Nâng cao lá cờ HĐ oai hùng....”, tuy thực tế các Đơn vị là Đơn vị của HĐ Bản địa nhưng trong ACE mấy ai nghĩ như vậy, vẫn nghĩ mình là “hậu duệ” của HĐVN.

HĐVN không thể bị “bức tử, vĩnh viễn không thể..!”

Không ai có thể phủ nhận rằng, những cố gắng giữ gìn cũng như đốt sáng lại ngọn lửa PT-HĐVN khởi đầu đều do ACE đã sinh hoạt trực tiếp với Hội HĐVN (Nam và Nữ) trước tháng Tư 1975 từng bước làm nên. Những ACE này dù trong nước hay hải ngoại cũng đã một thời gắn bó, thân thiết với nhiều kỷ niệm từng cộng hưởng. Tấm chân tình trong sáng của cái thuở “xa xưa đó” đã là chất keo “dán chặt ACE lại”, cho nên mỗi khi có cơ hội là tìm đến bên nhau để cùng hâm nóng, ôn “chuyện hồi năm”, chuyện không dễ gì xóa bỏ, những chuyện đã xảy ra trước tháng Tư 1975!

Những ACE bạn trẻ sinh hoạt với PT-HĐVN sau tháng Tư đen, trong nước và hải ngoại, đã không có chuyện dễ mà “cùng nhau hâm nóng”, hai bên không có liên hệ gì với nhau ngoại trừ cùng chung “ hai Ông Tổ ”: Ông Tổ Hùng Vương và Ông Tổ B.P. Thực tế, trong nước cho đến hôm nay, Ông Tổ B.P. cũng chỉ là “ Ông Tổ chưa được chính thức thừa nhận ” !

Theo thời gian, rồi đây công việc của PT-HĐVN sẽ do ACE bạn trẻ này cáng đáng, sau khi các Trương lão ... yên nghỉ. ACE trong nước và hải ngoại có thể gặp gỡ, tiếp xúc, sinh hoạt chung giống như tiếp xúc, gặp gỡ giữa các Đơn vị HĐ của các nước bạn. Hai bên, hải ngoại và trong nước, không cùng chung một tổ chức, càng không cùng chung một...Hội! (Chúng ta thừa biết, mình không bao giờ có Hội riêng mà chỉ

có HĐTU-HĐVN). Với Truyền thống HĐVN, nếu có người “mượn đến mấy chữ này” để cho rằng, trong ngoài cùng... nguồn gốc, nhất là đánh động tình HĐ anh chị em...nhằm kết luận (õm ờ) chúng ta, hải ngoại, chẳng những không nên tách rời mà còn hết lòng hỗ trợ cho Hội HĐ bên nhà mà...chúng ta là một thành phần (như tay chân) thì e rằng điều này không đúng!

Chúng ta không hề và không thể có một “bổn phận, trọng trách” nào trong việc “phục hưng HĐ bên nhà!”, không nên “tự đề cao mình một cách ảo tưởng”. Đây là việc của chính ACE trong nước. Huống chi Hội HĐVN bây giờ nếu được chính thức hợp pháp cũng không phải là Hội HĐVN trước 1975!

Hãy thử so sánh biểu tượng Lá Cờ của đôi bên, rồi hình thể địa dư nước VN: một bên, chúng ta, hát lớn “từ Nam Quan Cà Mau...”, những “thác Bản Giốc, Ải Nam Quan, Hoàng Sa, Trường sa...” là của VN..v..v..không một chút e dè. Ngược lại trong nước, đụng đến những điều trên là... trọng tội, là đụng đến “bí mật quốc gia...(?)”! chưa kể rằng Đơn vị chúng ta trực thuộc HĐ Bản địa....

Chuyện “nội bộ của HĐ bên nhà” vẫn luôn luôn không là chuyện chúng ta “bàn thảo, không nên bàn thảo!”.

Do vậy, ACE Trưởng trẻ không có chi phải “áy náy hay mặc cảm (?)” khi nghe nhắc đến, thậm chí bị hỏi đến, chuyện HĐVN trước kia, càng không có “bổn phận tổ chức đón tiếp, mời mọc Trưởng lớn (?) từ trong nước đi ra ...”.

Đó là chuyện cá nhân, chuyện riêng tư của các Trưởng già hải ngoại!

Trách nhiệm của ACE hiện tại là hãy cố gắng (hết sức) gìn giữ, phát triển HĐTU-HĐVN. Đó là bổn phận, là thử thách đối với ACE mà PT giao phó.

“LÂM CẢM THỨ BA”: MỞ MẮT - VỆNH TAI !

Các Đơn vị của chúng ta từ Cộng đồng Người Việt tị nạn mà ra, HĐTU-HĐVN do tị nạn mà có. Chối bỏ điều này là quay lưng, đốt sạch chính mình. Không phải nhớ để “(mù quáng) ôm hận” mà là “trọng danh dự!”. Vì thế chúng ta không thể viện bất cứ lý do nào để “nhắm mắt, bịt tai” những gì liên quan đến Cộng đồng mà trong khả năng và điều kiện cho phép đóng góp. Có vậy mới thực sự “Lên đường, Giúp ích” đúng nghĩa, và bản thân không bị “mất bóng”...!

Gà lôi